

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **DPÚK a.s.**, se sídlem Praha 5, Lumiérů 181/41, IČ 25497961, zast. JUDr. Ivou Berkovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Na Doubkové 1281/2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 4. 2016, JID: 68489/2016-KUUK, č.j. 2248/EK/2016, kterým byla dle ust. § 159 odst. 3 daňového řádu zamítnuta námitka žalobce proti postupu správce daně dle ust. § 254 odst. 5 daňového řádu a současně nebylo vyhověno návrhu žalobce na poskytnutí úroku z částky 16.453.000,- Kč za období od 6. 10. 2010 do dne 22. 2. 2016.

Dle žalobce bylo výše uvedené rozhodnutí o námitce doručeno žalobci dne 6. 5. 2016. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání; to bylo správci daně doručeno dne 23. 5. 2016. Dne 6. 3. 2017 podal žalobce k Ministerstvu financí podnět k vydání příkazu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání dle ust. § 38 daňového řádu. Dne 4. 5. 2017 bylo žalobci doručeno sdělení ministra financí ze dne 28. 4. 2017, č.j. MF-28279/2016/1203-5, v němž bylo žalobci oznámeno přijetí opatření ministra financí, aby bylo o odvolání v dané věci rozhodnuto přednostně.

Žalobce má za to, že žalovaný nepostupuje v řízení o odvolání bez zbytečných průtahů, neboť ode dne doručení odvolání správnímu orgánu do dne podání žaloby (téměř jeden rok) o odvolání nebylo rozhodnuto, kdy žalobce současně vyčerpal bezvýsledně prostředky, které daňový řád stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti.

Žalovaný ve vyjádření konstatoval, že dne 8. 6. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o odvolání žalobce č.j. MF-28279/2016/1203-9, kterým ministerstvo prohlásilo nicotnost rozhodnutí krajského úřadu, a které bylo dodáno do datové schránky žalobce dne 8. 6. 2017, přičemž k doručení došlo dne 13. 6. 2017. Z tohoto důvodu nelze hovořit o nečinnosti správního orgánu a žaloba není důvodná.

Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že o téměř totožné věci bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2017, č.j. 11 A 108/2017-41, kterým byla žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného zamítnuta.

Žalobce v replice namítl, že rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č.j. MF-28279/2016/1203-9, nebylo o odvolání žalobce rozhodnuto, jelikož předmětným rozhodnutím nebylo rozhodnuto žádným z konečného výčtu možných způsobů dle ust. § 116 daňového řádu. Rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím z moci úřední dle ust. § 105 daňového řádu. Toto rozhodnutí není rozhodnutím o odvolání, jak je v hlavě VII., díl 2 odvolací řízení upraveno. Možnost nadřízeného správce daně prohlášení rozhodnutí za nicotné je upravena v hlavě VI., díl 1. Pro odvolací řízení platí speciální právní úprava oproti úpravě obecné a v daném případě tak rozhodnutí o prohlášení nicotnosti odvoláním napadeného rozhodnutí zjevně nepředstavuje rozhodnutí o odvolání. Z tohoto důvodu nečinnost žalovaného i nadále trvá.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 4. 2016, JID: 68489/2016-KUUK, č.j. 2248/EK/2016, byla dle ust. § 159 odst. 3 daňového řádu zamítnuta námítka žalobce proti postupu správce daně dle ust. § 254 odst. 5 daňového řádu a současně nebylo vyhověno návrhu žalobce na poskytnutí úroku z částky 16.453.000,- Kč za období od 6. 10. 2010 do dne 22. 2. 2016. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které bylo správcí daně doručeno dne 23. 5. 2016. Dne 6. 3. 2017 podal žalobce k Ministerstvu financí podnět k vydání příkazu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání dle ust. § 38 daňového řádu. Dne 4. 5. 2017 bylo žalobci doručeno sdělení ministra financí ze dne 28. 4. 2017, č.j. MF-28279/2016/1203-5, v němž bylo žalobci oznámeno přijetí opatření ministra financí, aby bylo o odvolání v dané věci rozhodnuto přednostně.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č.j. MF-28279/2016/1203-9, byla podle ust. § 105 odst. 1 daňového řádu prohlášena nicotnost rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 4. 2016, JID: 68489/2016-KUUK, č.j. 2248/EK/2016. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že v rámci odvolacího řízení zjistil, že odvolatel dne 23. 3. 2016 uplatnil u krajského úřadu námítku proti úkonu správce daně při placení daní podle ust. § 159 a ust. § 254 odst. 5 daňového řádu, spočívajícím ve skutečnosti, že krajský úřad nepřiznal odvolateli úrok z neoprávněného jednání správce daně z částky 16.453.000,- Kč, představující zálohu na vyrovnání finančního břemene za uložený závazek veřejné služby. Žalovaný po předběžném posouzení věci shledal, že ve věci podání odvolatele (předmětné námítky proti postupu správce daně) nemělo být postupováno podle daňového

řádu, neboť vyrovnaní finančního břemene za uložený závazek veřejné služby, resp. poskytnutá záloha na vyrovnaní tohoto finančního břemene nemají charakter daně ve smyslu ust. § 2 odst. 3 daňového řádu. Vyrovnaní finančního břemene za uložený závazek veřejné služby nelze kvalifikovat ani jako daň ve smyslu dřívější právní úpravy zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Vzhledem k tomu je nutno na napadené rozhodnutí nahlížet jako na nicotné ve smyslu ust. § 105 odst. 2 písm. a) daňového řádu, neboť bylo vydáno absolutně věcně nepříslušným správcem daně. Napadené rozhodnutí je též nicotné podle ust. § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu z důvodu vnitřní rozpornosti, jelikož krajský úřad sice dovodil, že záloha na vyrovnaní finančního břemene za uložený závazek veřejné služby nemá charakter daně ve smyslu zákona o správě daní a poplatků, avšak současně vystupoval při vydání tohoto rozhodnutí v postavení správce daně.

Městský soud v Praze při splnění podmínek podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. o podané žalobě rozhodl, aniž nařizoval ústní jednání, přičemž věc posoudil následovně:

Podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*

Podle ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*

Podle odstavce 2 citovaného ustanovení *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*

Podle odstavce 3 citovaného ustanovení *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*

Žaloba na ochranu před nečinností správního orgánu se nevztahuje k přezkoumání již vydaného úkonu či učiněného zásahu správního orgánu, nýbrž slouží k poskytnutí ochrany proti nezákonné nečinnosti správního orgánu ve vymezených případech. Ochrana proti nečinnosti správního orgánu, která je podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. ze strany soudů působících ve správním soudnictví uplatňována, má své limity. Nevztahuje se vůči veškeré možné nečinnosti veřejné správy a správních orgánů. Žalobce se může žalobou domáhat pouze toho, aby soud uložil nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo povinnost vydat osvědčení. Pojem „rozhodnutí ve věci samé“ navazuje na legislativní zkratku „rozhodnutí“ podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a tudíž se musí se tedy jednat o nečinnost při vydání rozhodnutí, jímž má být založeno, změněno, zrušeno nebo závazně určeno právo nebo povinnost účastníka řízení (žalobce), a které je současně způsobilé zkrátit účastníka řízení (žalobce) na právech. Žaloba tedy bude nedůvodná tehdy, vydal-li žalovaný v zákonné lhůtě takto chápané rozhodnutí nebo pokud tak učinil alespoň do dne rozhodnutí soudu (k tomu srovnej např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. 9 Ca 71/2006, publikován pod č. j. 1426/2008 Sb.NSS).

Není přitom rozhodné formální označení aktu, nýbrž skutečnost, zda se materiálně jedná o rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, jehož vydání se žalobce domáhá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, sp.zn. 6 Ans 1/2003). Úkon správního orgánu je třeba posuzovat primárně podle jeho obsahu, neboť i neformální úkon správního

orgánu může být rozhodnutím v materiálním smyslu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104).

Z hlediska posouzení nečinnosti není relevantní otázka, zda je vydaný akt po obsahové stránce dostatečný, náležitý, zákonný či přezkoumatelný. Soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nezkoumá správnost a zákonnost vydaného rozhodnutí - k tomu slouží řízení podle ust. § 65 a násl. s.ř.s.

V daném případě je předmětem sporu, zda žalovaný ve věci odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 4. 2016, JID: 68489/2016-KUUK, č.j. 2248/EK/2016, vydal ke dni projednání této žaloby rozhodnutí, resp. zda tímto rozhodnutím je rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č.j. MF-28279/2016/1203-9.

Pokud se jedná o formální stránku předmětného rozhodnutí, již v jeho záhlaví je uvedeno, že „*Ministerstvo financí jako věcně příslušný správce daně rozhodlo podle § 105 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve věci odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) JID: 68489/2016/KUUK, č. j. 2248/EK/2016, ze dne 28. 4. 2016...“*. Žalobce je v rozhodnutí opakovaně označován jako „*odvolatel*“. V odůvodnění rozhodnutí (jeho první větě) je pak konstatováno, že „*Ministerstvo financí v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí krajského úřadu JID: 68489/2016/KUUK, č. j. 2248/EK/2016, ze dne 28. 4. 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“ zjistilo, že...“*.

Z výše citovaných pasáží rozhodnutí žalovaného pak nelze dospět k jinému závěru, než že toto rozhodnutí bylo vydáno v reakci na odvolání žalobce, jinak řečeno, tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto právě o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 4. 2016, JID: 68489/2016-KUUK, č.j. 2248/EK/2016, o zamítnutí námitky proti postupu správce daně.

Pokud žalobce v souvislosti s tímto rozhodnutím žalovaného argumentuje tím, že nemůže jít o rozhodnutí o odvolání, jelikož žalovaný nerozhodl žádným ze způsobů předvídaných v ust. § 116 daňového řádu, upravujícím odvolací řízení, nýbrž prohlásil nicotnost rozhodnutí o zamítnutí námitky proti postupu správce daně podle ust. § 105 daňového řádu, musí soud opětovně zdůraznit, že pro posouzení nečinnosti žalovaného, není otázka zákonnosti vydaného rozhodnutí relevantní; vydáním rozhodnutí ve smyslu § 79 odst. 1 s.ř.s. nelze rozumět vydání rozhodnutí zákonného. Toto kritérium je předmětem přezkumu v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s.ř.s.

Pro úplnost pak soud poukazuje na skutečnost, že prohlašování nicotnosti rozhodnutí správce daně podle ust. § 105 daňového řádu není výslovně součástí samostatného řízení o prohlášení nicotnosti (na rozdíl od úpravy řízení o prohlášení nicotnosti zakotvené ve správním řádu) a otevírá prostor pro závěr o možnosti prohlásit nicotnost rozhodnutí prvního stupně ve všech řízeních, v nichž bude rozhodovat správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který nicotné rozhodnutí vydal, tj. i v rámci odvolacího daňového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č.j. 7 As 100/2010-65).

Na základě uvedených skutečností Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou, jelikož rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č.j. MF-28279/2016/1203-9, bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28.

4. 2016, JID: 68489/2016-KUUK, č.j. 2248/EK/2016, tudíž namítaná nečinnost žalovaného již netrvá, a proto soud žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková